

9 december 1955

Tot onze spijt was het ons - door het uitvallen van de microfoon - aan het begin van de avond niet mogelijk het eerste gedeelte van deze bijeenkomst vast te leggen. In plaats hiervan vindt u in dit verslag enkele redevoeringen - niet gepubliceerd tot op heden - uit opnamen van een zondagmorgenbijeenkomst op 2 oktober 1955 (Groep B).

WAARHEDEN VAN ELKE GROTE LEER

Goedemorgen, vrienden.

Wij zullen dan deze morgen trachten om verder door te dringen naar een wat hogere sfeer. Ik kan u natuurlijk niet garanderen dat alles onmiddellijk lukt. Het ligt echter in onze bedoeling eerst nog wat voort te gaan op het thema dat wij ook op de eerste bijeenkomst van deze groep gebruikt hebben, nl. op de waarheden die uiteindelijk liggen op de achtergronden van elke grote leer en die ook in het christendom, ofschoon tegenwoordig haast vergeten, steeds weer werden genoemd.

Er is nl. een tijd geweest dat het christendom zijn eigen geheimscholen kende. Sedertdien is er veel tijd overheen gegaan. Men weet op het ogenblik zelfs niet meer het verschil tussen de profeet Johannes en de apostel Johannes. En toch is het deze lievelingsleerling van Christus geweest die buitengewoon veel leringen heeft gegeven aan het christendom in deze eerste dagen.

Want Jezus' leer was niet alleen een leer zonder meer, een leer van naastenliefde en verlossing, gebaseerd op een persoonlijkheid. Jezus' leer was gebaseerd op een kennis van het totaal van de wetten die op deze wereld tot uiting komen. Zo is het begrijpelijk dat hij in de termen van zijn tijd, van zijn wereld, getracht heeft om de mensheid althans enige leiders na te laten, die in staat zouden zijn een kern te vormen, een groep, die over de gehele wereld en door alle tijden heen de verlossingsboodschap zou uitdragen en zou kunnen vertellen waarom Jezus de Weg en de Waarheid was. Dit zijn de punten die in het geloof verloren gaan. Dit zijn de zaken die voor sommigen onaanvaardbaar worden. Niet door het feit dat zij gezegd zijn, maar door het feit dat zij niet begrijpen waarom en hoe.

Zo wil ik dan beginnen u enkele citaten voor te leggen en ondertussen zullen wij dan zien of wij verbinding kunnen krijgen met iemand die ons hierover nog een nadere uiteenzetting kan geven.

Er werd ongeveer 14 jaren na Jezus' dood gesproken over dit wonderlijke gezegde: "Want ziet, Ik ben u de Weg en de Waarheid". En het is begrijpelijk dat de eerste vraag was: "Is Jezus dan de enige Weg?" En daarop werd het volgende antwoord gegeven:

Er zijn vele wegen. Want er bestaat geen weg in de schepping die niet uiteindelijk tot God leidt. Maar zoals er paden zijn die langs vele omwegen in grote steden met veel kosten en tijdverlies uiteindelijk tot het doel voeren, zo zijn de meeste paden des levens. Slechts zij die de weg kennen zijn in staat om bv. als koerier in een derde, ja, een vierde van de normale tijd en met minder kosten en uiteindelijk minder krachtverlies eenzelfde weg af te leggen langs de geheime paden die door de bergen gaan. Degene die langs de grote weg gaat, loopt gevaar overvallen te worden door rovers. Degene die het pad door de bergen gaat, zal niemand storen. Want men weet dat degenen die daar gaan, geen rijkdommen met zich voeren. Jezus nu - kennende de goddelijke wetten, verzonken geweest zijnde met Zijn gehele wezen in de Goddelijke Kracht en terugkerend om dit weten ook aan anderen mede te delen - kende de korte wegen tot de bewustwording.

Zo leidt Hij de mens tot de Vader, snel, maar niet zonder gevaar. Zo is Hij u het smalle Pad, Hij is u de Weg, Hij zegt u ook de waarheid, omdat in Zijn weg alle wetten verwerkt zitten die in het Goddelijke tot uiting komen. Toen de leerlingen dit verwerkt hadden, hebben zij later deze vraag gesteld: "Wat is dan de weg? Want Jezus zegt dat Hij de Weg is." Het antwoord hierop is het volgende:

Een weg is een middel tot bereiking. De weg is dus HET middel tot bereiking, het beste middel om tot een doel te komen. Het is een gebaand spoor dat geen mogelijkheid tot dwaling overlaat. Jezus nu heeft u door Zijn studies, Zijn leringen en Zijn leven DE weg gewezen. Het enige pad waarvan men niet kan afwijken. En op dit pad staan verschillende wegwijzers die niemand kan minachten. Zij zijn meer kenbaar dan de grensstenen die u tonen waar de vallei van de Grieken begint. Zij zijn meer opvallend dan de grote torens die heersende vorsten hebben opgericht aan de grens van hun rijk. Want ziet, wie Jezus' pad wil volgen, behoeft zich slechts af te vragen: 'Hoe is dit voor mijn naaste?' En kan hij antwoorden: 'Goed', dan weet hij dat hij niet van het pad is afgedwaald. De waarheid ligt verborgen in de eenheid van de dingen. Jezus was de Openbaring van die eenheid in een begrensde vorm. De vraag die daaruit voortkomt, is natuurlijk: "Ja, maar was Jezus dan de Kern der dingen?"

Antwoord: Neen, niet de kern van de dingen was Hij, Hij was slechts de uiting daarvan. Want datgene dat leeft in alle leven, dat woningen bouwt voor alle Zijn, dat wat de Vader is en de Grote Heer, was in Hem wel geuit. Maar Hij Zelf was niet de Vader, noch een deel van de Vader, afgezonderd omdat de Vader Zich wilde uiten of openbaren. Hij was een Mens uit zeer oude tijd, van vóór uw wereld. Een mens Die Zijn God bereikt heeft, maar weet dat slechts door eenwording ALLER dingen een volledige openbaring Gods mogelijk is voor al het zijnde.

Waarheen voert ons dan de weg? De weg voert tot eenheid. Want ziet, wanneer de grenzen vallen, wanneer mens en dier één zijn geworden, zo zijn zij ook een geworden in de Goddelijke Kracht die in hen leeft. En uit deze eenheid komt het Groot Bewustzijn voort, dat u toont hoe alle leven en alle bestaan een leven en bestaan is in het Huis des Vaders, waarin eenieder zijn plaats en woning vinden kan.

Waarom moeten wij deze weg gaan? Daar is niemand die u dwingt de weg te gaan. U kunt deze weg nemen, of verlaten. Maar wel zeg ik u: Wee hem die de weg verlaat nadat hij ze een tijd gevolgd heeft, want dan is het haast onmogelijk om de grote weg, de kostbare weg, te vinden en te volgen. Dan is men omringd, omgeven door afgronden en ravijnen. Want weet dat wie de wetten gevolgd heeft en ze verwerpt, in een wildernis staat, omdat hij in zichzelf een bewustzijn heeft geschapen dat geen terugkeer tot laag peil mogelijk maakt, en in het "IK" een verwijt schept voor elke afwijking van de erkende wetten.

Is het dan niet gevaarlijk om Jezus' Weg te gaan? Het is niet gevaarlijker om Jezus' Weg te gaan dan de grote weg. Want ziet, brengt de grote weg meer comfort met zich mee, meer genot en meer smaak, het smalle pad biedt ons de gevaren van smalle gaanderijen en diepe afgronden, van wonderlijk verborgen voortgang. Wanneer wij beide paden vergelijken, kunnen wij slechts zeggen: Ziet, wie het smalle pad kiest, gaat zich bewust van de moeilijkheden van de weg een weg banen naar het bewustzijn. Hij zal niet verslappen en wakend zal hij kunnen volbrengen waar zij die het brede pad volgen, insluimeren. Zo zeg ik u: De keuze is de uwe. Maar hebt u een keuze gedaan, zo volg het pad.

Waarom is Jezus dan "het Leven en de Waarheid?" Zij die de brede wegen gaan die elke mens volgt, sluimeren in. Zij beleven niet bewust al datgene dat de schepping hen biedt. Zo gaan zij als levende doden hun weg, tot de plotselinge gebeurtenis, het plotselinge ongeval, hen dwingt tot realisatie wie en wat zij zijn. Zij die het smalle pad gaan, weten. Zo is het pad de waarheid, omdat de mens daarin zichzelf niet verliezen kan. Zo is het pad het leven, omdat degene die dit pad gaat, het bewust moet gaan. Of..... ten onder gaan.

Met deze citaten uit vroegchristelijke leringen heb ik getracht u iets te bewijzen, nl. dit: Dat het bij Jezus niet gaat om een leer, dat het in het christendom niet gaat om de aanvaarding van feiten, maar om de wijze waarop men de waarheid zoekt. Het is geen aanvaarding en een verlossing zonder meer. Het is een realisatie van waarden, waarna men zelf, geleid door hetgeen Jezus getoond heeft, gesteund misschien ook vaak door Zijn Krachten, moet trachten het moeilijke pad te gaan dat Hij ons heeft getoond. Wetende dat wij zo het einddoel sneller kunnen bereiken, dat wij intenser zullen leven gedurende de tijd dat wij zoeken en dat voor ons de waarheid steeds scherper omschreven zal bestaan, waar zij voor anderen steeds verhuld blijft in de wereld van waan.

Want dit is het verschil tussen degenen die doelbewust een pad gaan, die doelbewust een weg zoeken naar de werkelijkheid van het leven en degenen die zich door het leven laten voortstuwen. Wanneer je de brede en gemakkelijke weg gaat die het leven je normalerwijze stuwt, dan droom je. Dat pad biedt niet voldoende moeilijkheden noch voldoende afwisseling, je droomt. En de wereld die je rond je ziet, is niet een werkelijkheid, maar een schepping van je eigen persoonlijkheid. Die schepping kan schoon zijn, of vol van verschrikking. Want hoe het pad zich aan u zal tonen, is afhankelijk van uw wezen.

Wanneer u echter gekozen hebt en met volle inzet van uw wezen streeft naar de verwerkelijking van het ideaal dat ook Jezus u voor ogen heeft gesteld, dan hebt u geen tijd tot dromen, dan moet u hard en gehard zijn. Niet hard tegenover de medemens, maar hard, vooral tegenover uzelf, gehard tegenover de waarheden die u liever niet zou willen horen. Dan moet u de werkelijkheid aanvaarden. En omdat u haar aanvaarden moet, zult u leven en sterker en sterker worden, in plaats van in uw dromerijen verslappend als een machteloos wezen ten prooi te vallen aan al datgene wat uw weg en de voortgang daarop tijdelijk zou willen verhinderen.

Alle wegen leiden tot God, maar Jezus is de Weg. Hij is niet één Weg. DE WEG, het korte pad van de bewustwording. Vóór Hem zijn er anderen geweest die hetzelfde pad zijn gegaan. Na Hem zullen er komen die opnieuw dit pad zullen banen en wijzen. Want de mensheid vergeet snel. Of u dit pad gaat is niet beslissend voor uw aanvaarding door God. Maar wel beslissend voor uw aanvaarding van het leven door uzelf. Wel beslissend voor een snelle bereiking van bewustzijn, of een nog lang verzonken in dromen zijn.

Nu ik u deze inleiding heb gegeven, kunnen wij misschien daaraan toevoegen een vriend die via een tweede contact zich tot u wil richten, juist sprekende over deze dingen. Ik wil u erbij zeggen dat, wanneer het normaal een van onze meer bewuste sprekers zou zijn, het tweede contact niet noodzakelijk zou kunnen worden genoemd. Het is juist noodzakelijk omdat wij een grotere afstand trachten te overbruggen dan normaal. Misschien dat wij, hechter nog tot eenheid komende dan nu, er eens in zullen slagen om dergelijke contacten onmiddellijk te leggen, thans zult u het nog moeten stellen met een vertaler, een vertaler echter wiens vertaling – dat kan ik u verzekeren – zo volledig en zo goed mogelijk zal zijn. Hij zal u spreken over deze dingen vanuit zijn eigen wezen en bewustzijn, dat nog anders is dan het onze en verder ziet.

Ik voor mij, ik neem afscheid en zal na deze spreker niet meer het woord tot u richten, omdat dergelijke woorden aan te vullen of te commentariëren een misachting zou zijn van de sfeer waaruit zij voortkomen.

Ik wens u dus een prettige zondag.

OM CHRISTEN TE ZIJN MOET MEN IN DE EERSTE PLAATS MENS ZIJN

Pax Vobiscum, Mijne geliefden, in oude dagen heeft men getracht te bewijzen dat men Jood moest zijn, vóór men christen kon worden.

Men heeft gezegd: "De besnijdenis is noodzakelijk voor eenieder die het pad van Jezus, de Koning, wil volgen". Dit echter is dwaasheid. Toch worden er voorwaarden gesteld voor eenieder die de Christusleer met zich wil dragen en verwerkelijken.

Om christen te zijn moet men in de eerste plaats mens zijn. Mens zijn betekent: niet tot speelbal worden van de drang, de begeerten en de onrusten in uw eigen wezen. Mens zijn betekent: mens zijn in elke zin van het woord, maar beheerst en meester blijvende over uzelf. Mens zijn betekent: de medemens zien als een deel van het totale bestaan dat tegenover je verantwoording vraagt.

Zo zijn de oude waarheden vervormd en vernieuwd in uw wereld gekomen. En het wordt ons moeilijk terug te vinden de oude eenvoud in hetgeen men in uw dagen nog de leer van onze meester noemt.

Een weg te gaan van sfeer tot sfeer, zoals Hij ze ons getekend heeft, betekent vaak een verloochenen van wat anderen als schoonheid en bewustwording ervaren.

Men kan niet gaan en zichzelf voorhouden dat men goed en volmaakt is. Want zijn weg is de weg van het vuur, dat de mens zelf verteert. Zoals eens het vuur op mij is gevallen en mij verteerde. De vlam, die mijn leven lang mij heeft voortgejaagd naar volmaking, mij steeds heeft doen zoeken naar groter en dieper waarheid, naar juister en beter uitdrukking van wat ik voelde als de kern van mijn wezen, als de kern ook van Jezus' pad, zoals het voor mij bestaat.

Ik wil u, kinderen der mensen, trachten mede te delen wat voor mij de grootste waarheid is: Er is altijd rond ons een verblindend Licht. Een Licht dat ons van wereldse zinnen berooft, dat ons verheft in werelden waarvan een mens niet waagt te dromen. En het is onze wil tot bereiking in de eerste plaats die ons tegenover dit Licht stelt.

Niet wat wij doen is bepalend, maar hoe wij het doen. Zelfs hij die de dood zoekt van al degenen die in zichzelf onschuldig en slechts zondaren lijkend tegenover leer en wet, kan licht en waarheid vinden, wanneer zijn streven niet is gericht op het "IK", maar op de bereiking van een goddelijke eenheid in het bestaan. Wie deze eenheid zoekt met de volheid van zijn wezen, zal uiteindelijk dit licht vinden en door dit licht verheven worden tot ander, zwaarder, schoner leven. Er komt een tijd dat u een andere naam gegeven wordt, want in deze naam bent u mensen. Echter in de nieuwe naam zult u zijn Burgers van Gods Rijk. Gods Rijk, dat machtiger en groter is dan Rome. Gods Rijk, dat de werelden beheerst, zoals Rome de landen.

Vaak eindigt het aardse pad in lijden. Lijden, dat voor u niet bestaat omdat in u de vreugde van het licht heerst, maar dat anderen afschrikwekkend lijkt. Wanneer u zich verzet tegen uw lot, bedenk: Wie het licht gevonden heeft door zijn streven, wordt verheven boven het aardse lijden. Hij kent andere en nieuwe waarden. En gelijktijdig zal het vuur u verteren. Een vlam die brandt van binnenuit, verder en verder grijpend, tot zij uiteindelijk uw wezen heeft omgevormd en u niet meer zeggen kunt: "Ziet, dit ben ik", en toch zult u zich bewust zijn.

Er is geen tijd voor hen die in het licht leven. Er is geen waan voor hen die in het licht leven. Er is niets, behalve God. Maar in God zijn alle dingen. Alle dingen, niet zoals de mensen ze kennen en beschouwen, maar in de volmaaktheid waarin God ze eens geschapen heeft en geuit heeft. Zodra u uzelf hebt aangepast bij deze wereld der volmaaktheid, is het einde gekomen van alle lijden en alle pelgrimstocht, van alle verkondiging der leer, van alle worsteling.

Wie zoekt naar de waarheid, zoekt met geheel zijn wezen. Niet vragende: "Strookt dit met al hetgeen mij gezegd werd?" Maar vragende: "Strookt dit met de leringen die ik in mijzelf als waar erken?" Wie zo streeft zal niet altijd "goed" handelen volgens de inzichten van de mensen. Maar deze handelingen zijn niet handelingen van de mensen, maar handelingen van een "IK", dat een bewustzijn tracht te openbaren en te uiten aan zichzelf. Deze handelingen zijn het kenteken van een geest die alles, anderen en zichzelf, wil offeren aan één waarheid.

Wie zo zijn God eert, stelt geen beeld in Zijn plaats en geen waan of droom voor het leven. Hij zoekt werkelijkheid, en werkelijkheid wordt hem gegeven, omdat hij zoekt.

Eens heeft de Meester gezegd: "Zoekt en ziet, gij zult vinden". Ik kan niet anders doen dan u dit herhalen, maar ik wil er iets bijvoegen: Zoekt met geheel uw wezen, geheel uw ziel. Vergeet dat het mogelijk is niet te slagen. Wanneer u verzekerd bent dat u slagen zult, dan eerst hebt u het volle vertrouwen aan God gevraagd: Geef mij licht. En het licht wordt gegeven. Verblindend en overweldigend, verscheurend vaak uw wezen, maar ook gevend u waarheid.

De strijd van de mensen is futiel en profaan. De strijd Gods is heilig. Wie echter de strijd Gods op aarde voort wil dragen, of in zich meedragend door de sferen brengen, zal eerst het heilige van zijn streven moeten inzien. Hij zal alles moeten offeren aan de waarheid. En ziet, de waarheid zal hem worden tot hemelrijk, en uit het licht treedt hem tegemoet zijn Meester, Die hem leiden zal de laatste stukken des weegs tot een volkomen bewustzijn, een aanschouwen Gods en een omarmen van al het geschapene.

En ik, die dit tot u doe spreken, heb dit beleefd. Wanneer ik terugkeer, dan beperk ik voor een ogenblik de volheid van het bestaan tot een kleinere sfeer of wereld. Maar zo mij blijft een volmaking, die ik in u herboren zou willen zien.

Het is misschien goed vreugdig te leven. Beter is het "waar" te leven. Maar het grootste geluk is: te leven in waarheid. Dat dit uw leven, uw weg en uw waarheid moge zijn, opdat ook u de Meester zult ontmoeten op de weg en ingaan tot Zijn rijk en Zijn heerlijkheid, van waaruit hij u voert tot de Troon des Vaders.

God zij met u.

Na de pauze. Vragenrubriek. Vrijdagavond 9 december 1955.

VRAGENRUBRIEK

Goedenavond, vrienden.

Vragenrubriek. Persoonlijke vragen mogen niet worden gesteld en zullen dan ook niet worden beantwoord zo gesteld. Alle andere vragen kunt u stellen, zo u wilt. Antwoord hierop zal worden gegeven, zover de kennis hieromtrent aanwezig is. Eerste vraag?

Vraag: Voor het uitlokken van manifestaties van overgeganen wordt vaak gebruik gemaakt van het een of ander instrument. Kruis, bord, e.d. Graag zou ik willen vernemen waarvoor en of het gebruik van dergelijke hulpmiddelen nodig is, terwijl het medium toch rustig met een vel blanco papier en potlood kan gaan zitten en zich laten leiden door manifestant.

Antwoord: Ja, waarschijnlijk zal de reden zijn dat een dergelijk medium niet in staat is zich geheel over te geven aan het onbekende dat optreedt bv. in diepere of minder diepe trance, waarin dan een door schrift of woord zich kenbaar maken mogelijk is. Dit, terwijl zo'n medium anderzijds misschien niet beschikt over voldoende helderhorende of helderziende kwaliteiten om op deze wijze een boodschap onvervormd door te geven. Men dient zich te realiseren dat middelen als kruis-en-bord, planchette etc. uiteindelijk maar zeer primitieve hulpmiddelen zijn. Het feit dat ook hiervan gebruik wordt gemaakt, bewijst wel dat het aantal mediums dat bruikbaar is voor degenen die door willen komen, maar betrekkelijk klein is. Dit is begrijpelijk wanneer men weet dat de mediums van een wat betere kwaliteit over het algemeen onmiddellijk in beslag worden genomen door groepen die minder persoonlijk tot uiting trachten te komen.

Kruis-en-bord is heel vaak een kwestie van – evenals automatisch schrift of het schrijven met een planchette – een of meerdere entiteiten die voor zichzelf eigen meningen of boodschappen trachten weer te geven. Een goed medium wordt vaak door een bepaalde groep gebruikt om een bepaalde levenshouding of gedachtegang aan de aarde kenbaar te maken of dat van een grotere gemeenschap in het geestelijke levensbereik. Ik denk wel dat wij daar de oorzaak hoofdzakelijk zullen moeten zoeken.

Is dit antwoord voldoende, of moet ik hieraan nog iets toevoegen?

Vraag: Is er aan het uitlokken van dergelijke manifestaties geen gevaar verbonden? Is dit van onze kant wel verantwoord?

Antwoord: Ik geloof dat die gevaren betrekkelijk groot zijn, indien men overgaat tot het accepteren van onverschillig welke mediamieke uiting – van de eenvoudigste via kruis-en-bord tot de meest complexe toe – als een zuiver geestelijke manifestatie. Bij een trancemedium zoals wij op het ogenblik gebruiken, wordt van het onderbewustzijn plus het geheugen van het medium een betrekkelijk vol gebruik gemaakt om op reële wijze een eenvoudige weergave van onze denkbeelden in woorden te bereiken. Wanneer wij echter te maken hebben met personen wier bewustzijn in nog mindere mate is uitgeschakeld, bij dit medium is dit 80 tot 90%, bij een schrijvend medium is dit vaak in werkelijkheid slechts ongeveer 35%. Bij het bij kruis-en-bord kan het zover komen dat het werkelijk onbewust – dus zonder daar zelf bij mee te denken en te reageren werken – slechts 10% wordt. Het onderbewustzijn, dat mede doorklinkt en vaak op de voorgrond komt, wordt dus misleider naarmate men proeven neemt met instrumenten die bij de aanwezigen een grotere mate van bewustzijn en mee weten omtrent het gebeuren laten bestaan.

In deze zin, qua misleiding, kan inderdaad van gevaar gesproken worden, vooral waar zelfmisleiding hierdoor soms wel zeer gemakkelijk wordt gemaakt. Een ander gevaar is dat men dergelijke experimenten uit gaat halen zonder zich eerst geestelijk daarop voor te bereiden. Eventjes gezellig aan gaan zitten met kruis-en-bord tussen twee borreltjes en een potje bridge in is, mijne vrienden, vaak levensgevaarlijk, want door de sfeer die rond u heerst, roept u die entiteiten tot u die zeker niet genegen zijn uw geestelijk bewustzijn te verhogen, maar wel aandeel vragen aan hetgeen u geniet aan stoffelijke waarden. Wanneer men op een dergelijke wijze te veel seanceert, kunnen hier ernstige zenuwstoringen uit voortkomen. Een teveel aan seanceren op elk gebied is trouwens uit den boze.

Ik geloof dat ik hiermee mijn mening duidelijk genoeg heb kenbaar gemaakt, maar indien er iemand is die enige aanvulling hierop nog noodzakelijk vindt, kan men daaromtrent natuurlijk nog vragen stellen of aanmerkingen maken. Gaat uw gang.

Vraag: Wat is "te veel?"

Antwoord: Te veel noem ik: meer dan zichzelf verwerken kunnen. Op het ogenblik dat het seanceren voor u een behoefte wordt op elk willekeurig moment van de dag, kan er evenzeer worden gezegd: Dit is te veel. Op het ogenblik dat u zich te veel bezighoudt met seanceren, zult uzelf bemerken dat ongeveer $\frac{3}{4}$ van deze seances aan u voorbijgaat. Het is beter één seance in misschien 6 maanden te houden, maar dan ook daaruit alle nut en alle baten te puren, ook al door deze seance plaats te doen vinden in een geestelijk en stoffelijk zo zuiver mogelijke sfeer, dan elke avond te seanceren en daar uiteindelijk maar weinig te begrijpen. Het is echter niet de veelheid die hier bewustwording brengt. Wanneer men echter toch onbegrijpend meedoet, dan zal men veelal krachten afgeven die niet voldoende kunnen worden aangevuld. Men is niet mee opgenomen in de sfeer waarin de seance zelf plaatsvindt. Resultaat: krachtverlies, oververmoeidheid, geestelijke moeheid enz., plus onbegrip.

Is u dit voldoende duidelijk? Nog meer commentaar hierop?

Vraag: Denkt u dat op grond van de bodemgesteldheid in Ned. Guinea uraniummineralen zullen worden aangetroffen?

Antwoord: Naar mijn bescheiden mening zijn er inderdaad wel enkele uraniumlagen aanwezig, vooral in het hoogland van Nieuw-Guinea. Belangrijk voor de ontginning lijkt mij echter dat grote titaniumvelden aanwezig zijn, terwijl ook aardolie, steenkool en bauxiet in toereikende mate aanwezig is. Ook goud is er aanwezig, maar meestal in ertsen van mindere kwaliteit. Zilver iets meer en iets beter. Dus uraniumerts, uraniumpeklende beter gezegd, is aanwezig op Nieuw-Guinea en wel in hoeveelheden die ongeveer gedurende 50 jaren de exploitatie lonend kunnen maken, maar niet in een zo grote hoeveelheid dat hier van een aanmerkelijk deel van de wereldvoorraad kan worden gesproken. Wel vindt men uranium in het Australische gedeelte, maar er zijn geen grote voortzettingen hiervan op Nederlands gebied.

Vraag: Hoe kunnen wij dus huis- tuin- en keukenmensen voldoen aan uw opwekking om zelf te denken? Hoe vinden wij de individuele weg naar onze uiteindelijke bestemming? Hoe vinden wij God?

Antwoord: Door u te gedragen als ware huis- tuin- en keukenmensen. D.w.z. mensen die met 2 voeten op de grond staande, niet doen waarvan zij niet overtuigd zijn dat het ook een redelijke basis heeft. Die zich aan hun gewoonten houden, maar geneigd zijn in bijzondere omstandigheden met deze gewoonten te breken, mits daarvoor een voldoende aanleiding aanwezig is. Iemand die met zijn huis- tuin- en keukenverstand een avond als bv. deze bijwoont, zal een gedeelte daarvan begrijpen, accepteren en voor zichzelf bevestigen. Een gedeelte zal men dan ontkennen en met zichzelf uitvechten wat daarin waar was en wat niet, terwijl een derde gedeelte als: "niet interessant, daar heb ik toch niets aan" terzijde wordt gelegd.

Een huis- tuin- en keukenmens beleeft het leven en een seance zoals hij, of zij, de krant leest. Die mens neemt de belangrijke punten in zich op, het onbeduidende of niet interesserende legt hij terzijde. Op een dergelijke wijze komt men vanzelf tot een geestelijke bewustwording die aangepast is aan het persoonlijke peil. Het resultaat is dan dus dat de huis- tuin- en keukenmens door voortdurend die feiten in zich op te nemen die voor zijn leven belangrijk zijn, een huis- tuin- en keukenmens par excellence wordt. Al excellerende in zijn menszijn vindt hij dan vanzelf daar de geestelijke waarden die zijn belangstelling vergroten, zijn begripsvermogen verruimen zodat vanzelf een ander type, ruimer, meer geestelijk beschaafd ontstaat, dat wel in staat is verder te gaan.

Bent u dus een huis-, tuin- en keukenmens, stoort u zich daar dan niet aan, probeer allereerst eenvoudig met twee voeten op de grond voor uzelf te vinden wat er voor u waar is. Wat u niet begrijpt, legt u weg en terzijde. Dan zult u op den duur hierdoor juist in uw simpelheid misschien een voldoende inzicht vergaren en de grotere wijsheden, die aan filosofen en wijsgeren zelfs soms ontgaan, in uzelf begrijpen, bevatten en bewaren. Daar gaat het om.

Ik hoop dat het u duidelijk is.

Vraag: Kleine kinderen kunnen zo bedroefd schreien, vooral onder het jaar, goede moeders zouden zo graag weten wat die kleintjes denken. Kunnen zij "bewust" denken? Dit is door een mens nooit te controleren.

Antwoord: Ach, zij denken wel. Maar of dat nu zo bewust is als u dat ziet, betwijfel ik. Kijkt u eens, het kleintje leert al heel gauw dat hoe bedroefder het schreit, hoe sneller alles wordt verwerkt wat het verlangt. Dientengevolge zien wij dat het kind dat een werkelijke behoefte heeft aan iets, onmiddellijk deze treurige toon in de vaak ongewenst luidruchtige stem weet te leggen, waardoor het moederhart dan tot in zijn diepste snaren wordt beroerd. Wanneer de kleine daarentegen in verzet tegen de wereld komt, blijft deze droevige toon weg en komt daardoor iets in de plaats dat ons soms doet denken aan volksredenaars. Het kleintje denkt natuurlijk, maar het reageert stoffelijk nog volledig onbewust en vindt zijn bewustzijn ongeveer zes maanden in een herkennen van zichzelf in de omgeving. Er is dan nog geen sprake van een redelijk of overlegd denken, zoals u het ziet. De eerste associatiepogingen treden op rond de tijd dat u zegt: "Wat knap, hè? Hij zegt al Pappa en Mamma", waarbij dus klanken worden geassocieerd met wezens of met voorwerpen.

Het werkelijk redelijk denken komt pas veel later, in de tijd dat de kleine jongen, of kleine meid, niet meer zegt: "De stoute stoel heeft mij geslagen", maar gaat zeggen: "Ik ben tegen de stoel aangelopen". Dan nl. treedt eerst een erkennen van ware toestanden op en kan dus van een redelijk denken in menselijke zin worden gesproken. Voor die tijd niet. Wat zich geestelijk in het bewustzijn afspeelt – sta mij toe dit op te merken – onttrekt zich volledig aan de lichamelijke condities, vooral in de eerste levensperiode. Dit loopt zo ongeveer tot het 7de levensjaar.

Ik hoop dat deze vraag voldoende beantwoord is?

Vraag: Hebben dan die mensen gelijk die zeggen dat het jonge kind de eerste jaren nog in de hemel leeft?

Antwoord: Dat is niet helemaal waar. Ook een kind op zeer jeugdige leeftijd kan al heel droevige ervaringen hebben. Iets anders is dat het bewustzijn van het kind tot ongeveer het 7de jaar anders functioneert, associeert en werkt, dan dat van de volwassen mens, zodat het kind dan in een wereld voor zich leeft. Een wereld waarin weliswaar vreugde en smart evenzeer bestaan als in de wereld van de grote mensen, maar geheel andere waarden, oorzaken, reacties en waarderingen kennen.

Voldoende?

Vraag: Kinderen zien toch wel dingen die grote mensen niet meer zien?

Antwoord: Dat is heel begrijpelijk, want de grote mensen zijn te druk om van zichzelf allerlei dingen niet te zien die zij eigenlijk zouden behoren te zien, en gelijk van anderen meer te zien dan zij behoren te zien, dat zij geen tijd hebben te letten op datgene wat een normaal deel van hun geestelijk bestaan zou moeten zijn. Een kind is over het algemeen nog niet zo ver opgenomen in de samenleving dezer moderne beschaving.

Voldoende?

Neem mij het lichte sarcasme niet kwalijk. Maar het is inderdaad waar dat, indien de mensen wat meer aandacht aan hun eigen zijn en wezen besteedden, zij zeer zeker meer zouden zien van de geestelijke factoren en invloeden die rond hen werkzaam zijn, zoals kinderen dat doen.

Vraag: Van kind af aan worden wij gedruild om ons beter en netter te gedragen dan wij zijn. Men noemt dit opvoeden. Het resultaat hiervan lijkt mij dat wij onszelf niet kennen. Dat wij de moed missen om onszelf te zien zoals wij werkelijk zijn, en dat wij ook de moed missen om onszelf te zijn; men denkt na over de voor- en nadelen van het systeem?

Antwoord: Het voordeel van het systeem is dat een kind na enkele jaren van intense opvoeding over het algemeen reeds in staat is de wereld even ernstig te bedriegen als zijn medemensen die ouder zijn. Een verder voordeel is dat door het uitschakelen van een zuiver individueel gedrag en het leggen van vaste richtlijnen een maatschappelijke samenleving, een samenwerking op vaste basis etc. mogelijk worden. Het nadeel is inderdaad dat menigeen op den duur de waarden van de opvoeding gaat stellen boven de waarden die in het "IK" leven, waarbij hij dus probeert te zijn wat de wereld is, wat hij in de wereld zou willen zijn, zichzelf als wezen daarbij geheel vergetend. Ik ben het hierin geheel eens met degene die de vraag heeft gesteld. Wanneer dat gebeurt, moeten wij echter niet vergeten dat ook wilden die niet opgevoed worden, op een gegeven ogenblik tot zelfbedrog overgaan, omdat zij zichzelf en hun wereld niet wensden te accepteren zoals zij is. Wat dit betreft is er dus slechts een verschil tussen de beschaving met haar opvoeding en vele pedagogische systemen, en de wilden die school noch scholing kennen, behalve de ervaring. De wilde stelt zich voor wat hij wil omtrent de waarheid. De beschaafde mens stelt zich omtrent de waarheid voor wat anderen willen.

Ik hoop dat het weer duidelijk is. Toelichting?

Vraag: Enige jaren geleden bezocht ik een besloten bijeenkomst waarop iemand melding maakte van een geschrift dat ik niet zal noemen, maar dat hij betitelde als: het plan van

de duivel. Het betrof richtlijnen, steeds weer overgeleverd, om de verdorvenheid van deze wereld tot stand te brengen. Zij bestrijken alle terreinen van geestelijk en materieel leven. Aan de praktijk getoetst is dit plan wonderwel geslaagd. Volgens de spreker wordt dit in een Oosterse taal geschreven geschrift in het Britse Museum in het Engels vertaald. Echter is de zwart magische uitstraling zó intens, dat de vertaler niet lang achtereen met de vertaling bezig kan zijn. Kunt u hierover iets zeggen?

Antwoord: Ik kan alleen hierover mededelen dat degene die de vraag stelt misschien enige misvattingen hierover heeft. Wanneer nl. wit magisch met deze zwart magische kracht wordt omgegaan, kan er geen enkele vermoeiende of vernietigende werking van uitgaan. Dit plan bestaat inderdaad en reeds zeer lang. Het is inderdaad van Oosterse oorsprong en is reeds ouder dan de bekende beschaving. Het is echter in deze wereld niet zo volledig verwerkelijkt als degene die de vraag stelt, schijnt te menen. De uiterlijke verschijnselen – dit geef ik gaarne toe – lijken ons vaak vol van verderf te zijn. Mag ik er echter op wijzen dat men nog niet zo lang geleden sprak over de onzedelijke dans: de wals, waarbij men elkaar zelfs beroerde tijdens het dansen. Dat men nog niet zo lang geleden toornde tegen de ondergang van de wereld die zou worden veroorzaakt door mechanische vervoersmiddelen etc.? M.a.w., dat het oordeel dat men velt over de wereld zelden geheel juist is en dat het grote gevaar van een dergelijk geschrift, en vooral van de vertaling daarvan, zou kunnen zijn dat ijveraars menen dat deze ondergang van de mensheid zich reeds voltrokken heeft.

Het tweede gevaar is dat een dergelijke vertaling sommigen zou kunnen leiden tot het verheerlijken van dit geschrift als een nieuwe openbaring. Het lijkt mij daarom verstandig deze dingen, en zeker in het openbaar, te laten rusten... Wanneer men zelf op enigerlei wijze daarmee in contact is geweest, of door bemiddeling van anderen daar enig contact mee krijgt, is het verstandig zich terug te trekken hiervan en zich te bepalen tot het zelfleven, zo goed als men kan, daarbij onmiddellijk aanvoegende een intense poging om geen enkele gedachte des kwaads in de wereld uit te zenden, zo de macht beperkende die niet door het geschrift, maar door degenen die zich met de verwezenlijking daarvan bezighouden in de wereld wordt gesteld. Ik meen dat het niet verstandig is hier verder op in te gaan en hoop dat u het met mij eens bent?

Vraag: De vorige week werd er gezegd dat er ook mensen bestaan die voor het eerst als mens geïncarneerd zijn. Welke vorm hebben deze mensen dan in hun vorige stofleven gehad? Soms zou je zweren dat het vroeger ezels geweest zijn.

Antwoord: Wij kunnen over het algemeen stellen dat de vorige vorm geweest kan zijn elke hogere levensvorm, die stoffelijk, dierlijk of plantaardig geuit, dan wel elke geestelijke binding met de materie in de zin zoals bij natuurgeesten. Met dien verstande dat in het laatste geval een onzelfzuchtige uiting noodzakelijk is, voor enigerlei werkelijke stoffelijke trap van ontwikkeling als bv. het menszijn betreden kan worden.

Voldoende?

Vraag: Kunt u ons iets vertellen over Freuds leer en hoe staat u daartegenover?

Antwoord: Er is slechts één God, de sekse. En Freud is zijn problematische profeet. Ik geloof hiermee op te sommen wat ik denk over de stellingen van Freud. Ik ben ervan overtuigd dat hij gelijk heeft in vele van zijn stellingen. Maar ik meen dat hij de vergissing maakt psychologisch althans elke, maar dan ook elke reactie binnen het menselijk denken onmiddellijk te verbinden met stoffelijke drijfveren. Terwijl hij ook voor de meer ontwikkelde mens ertoe overgaat het seksuele als de overheersende drijfveer te stellen. Ik meen te mogen ontkennen dat het seksuele te allen tijde beheersend is voor het gedachteleven, wetende dat het kan worden gesublimeerd tot begrip, daadkracht en werkkracht. Ik meen ook te mogen bestrijden dat elke droom slechts een symbool is van het innerlijke gedachteleven, wetende dat er een geest bestaat in elk mens en ook deze haar invloed op het droomleven uit kan oefenen.

Verder, wetende dat het bewustzijn onder enige drang van in het "IK" gelegen, prikkels soms al dromende repeteert wat er op de dag is voorgekomen, ofwel omstandigheden persoonlijk meent

te beleven die de belangstelling bijzonder hebben getroffen. Ik geloof dat Freud een zeer knap mens was. Ik betwijfel of hij een goed mens was. Als basis heeft zijn theorie aan de moderne psychologie zeer veel gegeven. Zij krijgt echter eerst haar ware perspectieven door de ontkenningen die anderen daartegenover stellen. De beschouwingen van Freud samenbundelende met de beschouwingen van Jung komt men langzaam maar zeker tot een kennis van mogelijke waarden binnen het stoffelijk menselijk denken.

Ik hoop dat dit voldoende is?

Vraag: Ik heb op de radio gehoord dat de hoge levensstandaard die wij hebben alleen mogelijk is doordat voor elke mens die zo leeft er twee verhongeren, omdat per mens tien hectare (?) bebouwbare grond nodig is, terwijl er minder bebouwbare grond is. Is dat zo?

Antwoord: Ik mag in de eerste plaats wel opmerken dat met de resultaten van de moderne wetenschap, alleen reeds door het gebruiken van hydroponisch geforceerde landbouw zoals met proeven onderzocht en bewezen is in o.a. Michigan, U.S.A., maar ook in laboratoria aan de Middellandse Zee, de opbrengst per jaar van een hectare veertigvoudig kan worden. Dit alleen reeds betekent dat er dan wel voldoende zal zijn. Geen rekening houd ik in deze verklaring met de mogelijkheden bij doelmatiger voeding, waarbij de te veel grondvragende voedingsmiddelen door gelijkwaardige andere kunnen worden vervangen. Voor één kilo vlees heeft men 20 x zoveel grond nodig als voor 2 à 3 kilo groenten. Verder is er dan nog niet gesproken over de mogelijkheid om gebruik te maken als voeding van de algen die in de wereldzeeën leven, die evenzeer een smakelijk en voedzaam voedingsmiddel kunnen betekenen; verder hebben wij er dan nog niet over nagedacht hoe wij de voedselverspilling, die op het ogenblik het resultaat is van de wijze waarop men leeft, aanmerkelijk kan bekrimpen. Ik ben ervan overtuigd dat deze aarde, gebruik makende van al haar mogelijkheden en bronnen – ook om zo nodig tot een kunstmatiger aanvulling te komen van haar dieet – ongeveer het veertigvoudige van de huidige aardbevolking kan voeden bij gelijke levens- en voedingsstandaard als op het ogenblik in Nederland gebruikelijk is.

U ziet dus dat ik het niet eens ben met degenen die over de noodzaak van honger op aarde spreken. Maar ik stel er prijs op tevens te constateren dat de behoudzucht van degenen die een broodwinning hebben gevonden in een huidige productiemethode een sterke belemmering vormt voor het doelmatig en juist verbouwen van de voedingsstoffen die de wereld nodig heeft en het juist en doelmatig gebruiken daarvan, en het zo doelmatig en efficiënt produceren ervan. Wanneer wij nagaan dat op het ogenblik de landbouw ongeveer tweehonderd miljoen mensen meer zou kunnen voeden, wanneer zij geen gebruik maakte van de beschermende maatregelen door regeringen getroffen om de levensstandaard te handhaven, dan kunt u begrijpen dat zelfs de huidige landbouw in staat zou zijn – mits zij doelmatig en overlegd, niet vragend naar verdiensten, maar alleen naar de voedingsbehoeften van de wereld zou worden gedreven – de huidige hongersnood in vele landen op te heffen.

Ik spreek nu nog niet over de mogelijkheden als bv. het "Saharaplan", waar inderdaad de mogelijkheid bestaat, mits men het kapitaal daarvoor over heeft, om voor de wereld grote arealen vruchtbare grond terug te winnen. Hetzelfde geldt voor verschillende plannen die op het ogenblik in de Verenigde Staten worden uitgewerkt. Maar, dat kan ik u er wel bij vertellen, waar niets van zal komen, omdat de tendens daar op het ogenblik meer naar privéondernemingen dan naar regeringsondernemingen is, en het particuliere kapitaal meestal niet geneigd is zoveel geld te steken in ondernemingen die eerst na 60 tot 70 jaar rentedragend worden.

Vraag: De eerste spreker heeft aangehaald: Als Jezus Christus Gods Zoon is, zou Hij verschillende dingen hebben kunnen weten. Maar niemand kan weten wat Hij geweten heeft, want niemand weet wat er leeft in de mens, dan de geest in de mens. Dan sprak hij over Constantijn de Grote; dat hij in een visioen een kruis gezien heeft, waaronder stond: In dit teken zult gij overwinnen, en hij overwon inderdaad. Maar is dat de bedoeling van dat gezicht wel geweest?

Antwoord: U dwingt mij om hier op iets in te gaan – let wel – wat onplezierig is. Want in het geval van Constantijn is er sprake van bedrog, dat kan ik u wel vertellen. Bedrog van priesters. In Byzantium werd zeer sterk geïntregeerd om de kerk aan de macht te brengen. Het gehele visioen was dan ook het resultaat van een vertoning die knap was opgezet. Maar laten wij daar maar niet verder over spreken. De geschiedenis vermeldt dit zeker niet, want hij heeft gewonnen. Had hij verloren, dan was dit ongetwijfeld wel vermeld.

Verder mag ik dan misschien opmerken dat u schijnbaar niet begrepen heeft wat de eerste spreker bedoelde. Hij trachtte te bewijzen dat Jezus, ongeacht of men Hem wil zien als de directe Zoon des Heren, ofwel als een hogere geest, als Drager van de Goddelijke Liefde afgedaald op de wereld, Hij in Zich moet hebben gehad alle resultaten van Zijn Leven en lijden op aarde. Zijn hele betoog was er m.i. op gericht aan te tonen dat er wel degelijk vruchten zijn van het christenzijn, zij het dat die dan ook meestal niet liggen op de plaatsen waar men dit zou zoeken, nl. op de plaatsen waar men het meest spreekt over het christenzijn. Ik hoop dat deze rechtzetting verhelderend werkt.

Vraag: Deze spreker heeft ook erover gesproken dat Christus niet gekomen was voor alle mensen, maar – als je het tenminste zo mag zeggen – voor de gewone mens. De rest is dan dus schijnbaar niets dan uitschot. Dat terwijl Christus Zelf heeft gezegd: "Ik ben het Licht der Wereld", dus voor allen. Ook heeft Hij gezegd: "Komt allen tot Mij."

Antwoord: Inderdaad. Maar niet eenieder doet dat. Hij heeft de mogelijkheid geschapen dat eenieder tot Hem komt, maar Hij dwingt niemand. Hij is het Licht der Wereld, maar dwingt niemand dit licht te aanvaarden.

Vraag: Dus is Hij toch gekomen voor alle mensen, wanneer zij Hem maar accepteren?

Antwoord: Een kwestie van terminologie. M.i. is Hij gekomen en bestaat Hij nog steeds reëel voor degenen die inderdaad tot Hem gaan en Zijn leer aanvaarden. Maar Hij bestaat niet werkelijk voor de anderen, want de anderen verwerpen Hem. Dat mag dan hun eigen schuld zijn, maar voor hen bestaat Hij niet. Wel is Hij – en dat is natuurlijk de uitdrukking van de hoog geestelijke waarde van Jezus – in liefde bereid eenieder te aanvaarden. Maar volgens mij is dat weer heel iets anders. Wij kunnen zeggen: De zon is er. Dat weten wij allemaal. Maar gaat u nu naar buiten en laat mij die zon zien. Die is er op het ogenblik voor u niet. Begrijpt u? Vanuit menselijk standpunt gezien, niet vanuit God geredeneerd dus, is Jezus gekomen voor degenen die Hem kunnen aanvaarden. Want voor de anderen is Hij geen werkelijkheid. Wanneer Hij begrepen zou hebben dat niemand Hem zou aanvaarden, zou het geen nut hebben gehad – behalve dan voor Hem Zelf – om af te dalen tot deze wereld. Dat zult u toch met mij eens kunnen zijn. Hij had dan voor ons daardoor niets kunnen betekenen. Dientengevolge mogen wij dus wel aannemen dat Hij niet is gekomen voor hen die Zijn naam gebruiken of misbruiken, maar voor degenen die Zijn leer, Zijn weg volgen, zodat Hij voor hen inderdaad kan zijn: De Weg en de Waarheid. Waarbij weg en waarheid niet betekenen, zoals men foutievelijk aanneemt: het enige richtsnoer dat men volgen moet en het enig aanvaardbare. Beiden betekenen een innerlijke toestand, waarin wij, één met Jezus, Zijn voetsporen a.h.w. geestelijk volgen, dus alle bewustwordingsfasen doormaken tot wij een gelijke verlichting met Hem verkregen hebben en gelijktijdig de waarheid vinden, waar Hij voor hen die Hem volgen voortdurend de waarheid, d.i. het werkelijke aanzijn van de Goddelijke Waarden in al het zijnde, aantoonde. Dit is onze zienswijze hierover en u kunt natuurlijk van mening met ons verschillen.

Reactie: Vooral in het laatste ben ik het geheel met u eens.

Antwoord: Daar ben ik dan heel blij om. Het is beter dat wij het over een waarheid eens zijn, dan dat wij strijden over een mogelijke onwaarheid. Over een waarheid strijden kan echter nog zijn nut hebben. Strijden over een onwaarheid is slechts de dwaasheid ten top voeren.

Vraag: Jezus heeft toch ook gezegd: "Ik ben het niet, Die tot u spreekt, maar het is de Vader, Die in Mij is, Die tot u spreekt". Eerst daarna vertelde Hij: "Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven". Dit wordt dus m.i. door de Vader gezegd.

Antwoord: Er wordt door ons wel meer op gewezen dat er voor ons allen slechts één leven bestaat. De God uit Welke wij zijn voortgekomen, zonder Welke wij niet kunnen bestaan, Die al ons leven en onze wereld gelijktijdig en voortdurend uitmaakt. De waarheid is God, Die de Enige is, Die voortdurend en geheel de waarde en toestand van al wat is; en eenieder die een is met Hem, kan door Hem de waarheid kennen, a.h.w. schouwende door het bewustzijn Gods de volheid der schepping erkennen. De weg is God voor ons allen, want wij gaan in Zijn wezen, uit Hem voortgekomen, tot wij weer tot Hem terugkeren.

U heeft dus inderdaad gelijk. Maar Jezus is ons, juist omdat Hij de Vader in Zich draagt – belangrijk punt – evenzeer Zelf het Leven, de Weg en de Waarheid, want er is niets anders dan een voor de mens te bevatten facet van het eeuwig Goddelijke, Dat de schepping regeert. Dat Hij daarnaast de capaciteit "Mens Jezus" bezit, is in dit verband onbelangrijk. Dat is het etui waarin de Goddelijke Waarheid schuilt. U zult ons dan ook vaak hebben horen betogen dat Jezus mens was, maar dat Zijn bewustzijn, waardoor Hij God volledig in Zich kon aanvaarden, Hem maakte tot de Christus, of beter nog gezegd: tot drager van de Christusgeest of Christusgedachte, waarin de volle liefde Gods op de aarde wordt geopenbaard. Dat zult u, meen ik, vaak genoeg gehoord hebben van ons.

Is dit alles vrienden, dan geef ik het woord over aan de laatste spreker, die voor u zal sluiten met 'Het Schone Woord'.

Goedenavond.

HET SCHONE WOORD

Goedenavond,

Ik mag voor u sluiten met 'Het Schone Woord' en zou dat willen doen op ten hoogste drie onderwerpen door u gesteld, te behandelen door mij naar eigen verkiezing.

Reactie: Aanvaarden - Redevoering - Dienen

REDEVOERING

De gedachte wordt onder woorden gebracht. In de nacht van somber denken rolt de stortvloed van woorden voort, en eenieder die het hoort meent dat zij wijsheid hem gaan schenken. Toch wordt de wijsheid vaak vermoord, want wie de rede voert, laat niet zich door de rede leiden. De mens wil al te vaak vermijden de weg die het "ik" zo goed bevalt te verlaten en uit te roepen: "Dit is waar!" en waar ook u te spreken.

Een redevoering zonder meer is dus van geen belang. Zij kan de waarheid breken en maken met een woord. Eenieder die het hoort, laat zich dan vervoeren door wat de woorden in hem met klanken vaak zo stil beroeren; iets wat nog leeft, maar toch reeds half weer sliep. Soms is het juist de redenaar die het dier weer roept in de mens. Maar zoekt men intens naar waarheid, dan komt de rede en voert u voort. Zij geeft het woord, dat betekent waarheid en ook voor de waarheid strijdt. Het is een eeuwigheidsakkoord, een ogenblik in klank vervangen. Wie zo tot de mensen spreekt, is vaak degene die de domme grenzen van het menselijk onbewustzijn breekt.

DANKBAARHEID

Ik dank de Schepper voor het leven. De wereld voor een gulle lach. Ik dank de hemel voor zijn zegen. De zon voor de stralend lichte dag. Ik dank de aarde voor haar vruchten. Ik dank de aarde voor wolk en wind. Ik dank uit mijn hele wezen, dat, wat mij toch zo goed gezind moet zijn.

De wereld, alle leven, o aarzelend, heb ik soms overdacht: moet ik wel dankbaar zijn voor dag wanneer de nacht nog komt, voor heldere hemel, wanneer daar ginds de donder grolt. Mag ik wel dankbaar wezen voor het leven? Voor een leven vol van wanhoop, strijd en wee? Maar toch, het brengt ook vreugde allerwegen, een ogenblik van stil gepeins, van stille vree. Mag ik dan dankbaar zijn? Ach, wat zal ik mij veinzen dat ik recht heb om niet te danken. De dankbaarheid te verwerpen en in een aarzelend betoog mijzelf plaatsend ergens hoog boven de wereld, met het recht te oordelen en te verwerpen.

Ik moet wel dankbaar zijn, want: Elke kleine vreugde die mij hier wordt gegeven. Die dank ik aan het feit dat ik mag leven. Elke wijsheid die in mij eens bloeit. Alle bewustzijn dat in mij groeit. Elk begrijpen en elk denken. Kan mij alleen maar het leven schenken.

Zonder leven is er niets voor mij, zonder leven geen wanhoop en strijd, maar ook geen vreugde en geen ervaring. Ik moet dankbaar zijn aan Hem Die mij als leven eens heeft willen baren en mij leiden wil door heel het bestaan.

Neen, ik mag niet aarzelend stille staan en vragen: Dient in al deze strijd in mij, nog te leven de dankbaarheid? Ik moet het zijn aanvaarden, ik wil strijden en leven zo goed als ik kan, en dankbaar zijn aan Hem Die mij dit alles heeft gegeven. Uit Hem besta ik, uit Zijn leven put ik bewustzijn en stijg op, tot ik eindelijk begrijpen kan hoe groot de gave eens aan mij gegeven.

Ik dank u voor uw aandacht.

Goedenavond.